

Kedves Testvérek!

János evangéliuma 14. fejezete, amit ma elkezdünk, és az ezt követő részek Jézus ún. búcsúbeszédei. Búcsúzik az Övéitől, és mintegy örökséget hagy rájuk. Elmondja nekik, mi az, amit semmiképpen nem szabad elfelejteniük. Tanít arról, hogyan kell kapcsolódni, mit jelent összetartozni, elmenni, visszatérni, örökre otthon lenni. Nagyon izgalmas látni a búcsúbeszédeket formai szempontból is. Jézus oly módon tanítja az Övéit, hogy folyamatosan párbeszédben van velük, kérdéseket tehetnek fel és Ő válaszol azokra. Nem arról van szó, hogy kiáll, és lediktál nekik valamilyen testamentumot, hanem beszélget a tanítványaival. Beszélgetés közben egyértelművé válik, hogy nagyon sok kérdés még nincs bennük a helyén, és nagyon szép az a szabadság, kapcsolódás, törődés, ahogyan Jézus figyel arra, hogy az Övéi megértsék Őt.

I. NYUGTALANSÁG

Elolvastam a készülés során a 2019-ben íródott igehirdetésemet ugyanerről az Igéről. Beszélek ott is a nyugtalanságról, félelmekről, kérdésekről.

I.1. Akkor és most. Miért nyugtalankodtunk akkor, 2019-ben? Idézd fel kicsit, mi történt veled akkor? 2019 tavaszán voltunk akkor, előttünk volt a nyár, sok minden foglalkoztatott s azt gondoltuk, nagyon fontos és nehéz dolgok nyugtalanítanak. Mi az, amiért nyugtalankodtál és nem kellett volna... mi az, amiben megszabadított Isten? És mi az, amiből nem, amit nehéz most felidézni, hordozni...?

Miért nyugtalankodunk most? Azt hiszem, össze sem lehet hasonlítani a három évvel ezelőtti állapottal a mait. Csak néhány szót hadd emeljek ki: vírus, világgazdaság állapota, háború, közélet, mentális állapot, lmbtq mozgalom, infláció, vagy épp az oktatás válságos helyzete... esetleg a természet pusztulása, emberi tevékenység hatása a bolygónkra mit lehet tenni? Ezekkel vagyunk most itt.

I.2. Hogyan működik a nyugtalanság? A nyugtalanság egy olyan állapot, ami gyakran egy folyamat első lépése. Ebből lehet a szorongás, félelem, rettegés, pánik... a nyugtalan, aggodalmaskodó állapotra, ha nagy stressz jön, az lobbantja be a dolgot.

„Akkor válik problémává a nyugtalanságérzet, ha az élet minden területére áterjed, és általános érzéssé válik. Kognitív, testi, érzelmi és viselkedési komponensek együtt hozzák létre a nyugtalansággal, félelemmel, aggodalommal járó szorongást. Olyan mindennapos érzés, amely azonosítható külső ok nélkül is létrejön. Tehát nem egyenlő a félelemmel, aminek van pontos külső oka. A szorongás a tehetetlenség érzésével összekötött félelem érzete, amikor az ember úgy érzi, hogy semmiféle befolyással sincs a történésekre.”

A nyugtalanság lehet jó is, amikor aktivizál, megfelelő közbelépésre, cselekvésre készítet. Sajnos legtöbbször mégis rosszul van jelen. Az elhatalmasodó nyugtalanságot és félelmet mindenféle pótcselekvésekkel próbáljuk ellensúlyozni.

I.3. Három fontos szempont

Gyakran a stresszre fókuszálunk, pedig az esetek többségében nem a stresszre tudsz hatással lenni, és abból nagyon sok van most! Lehet egy düh is benned: „Köszönöm! Ne nyugtalankodjak? Változtasd meg a helyzetet! Te vagy az Isten, nem?” – ez lehet bennünk. És érdekes az is, amiért nem nyugtalankodunk. Fontos kérdés, hogy miért nem nyugtalankodunk egyáltalán? Nem arra hívlak, hogy mindenért kezdj el nyugtalankodni, hanem mi az, amiért kellene, ami miatt kellene és nem teszed, mert nem akarsz tudni róla, hárítod, megmagyarázod... Ezek a kérdések is felvállalhatók Isten előtt, Isten jelenlétében.

II. MIKOR MONDJA JÉZUS?

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” – mikor mondja ezt Jézus? Ott mi nyugtalanította az Övéit?

II.1. Három nyugtalanító dolog hangzik el az előtte lévő szakaszban:

„...ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” „Uram, hova mégy?” „...mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.”

Az az út, ami előtt Jézus áll. A kereszt, az eltávolodás, elszakadás útja. A tanítványoknak is meg kell halni és fel kell támadni valahogyan. Nem lesz kontroll és látszólag győz az ellenség és megkérdőjeleződik minden...

III. MIVEL VIGASZTAL JÉZUS?

Hogyan vigasztal Jézus? Fontos úgy hallanod ezt, hogy nem ember mondja ezeket a szavakat, ki nem tudja elhordozni a nyugtalanságot és a félelmeidet! Hanem Jézus, aki ismer és azt szeretné, ha kapcsolódnál hozzá.

III.1. „Higgyetek Istenben, higgyetek énbennem!”

A lekción: Jézus beszél a haláláról, hogy el fog menni. Péter bátran kérdezi **hova mész?** bár ott a kétségbeesés is. Péter még nem érti, hogy a keresztre nem követheti, de majd utána igen, nem Péter adja az életét Jézusért, hanem Jézus Péterért. Ezután nyugtatja a tanítványokat. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek... **szó szerint: ne háborogjon a ti szívetek**”. Higgyétek el, hogy az Isten az Ő képmására teremtett, nem egy távoli elérhetetlen szabályokkal megnyomorító büntető Isten, hanem irgalmas, hűséges, szerető Isten, aki véghez viszi a mi megváltásunkat, habár tudja, hogy elbukunk (ahogy Péter).

III.2. „Elmegyek, helyet készítek nektek”

Jézus azt mondja az övéinek: „az én Atyám házában sok lakóhely van.” Ahova én megyek, amit elkészítettem nektek, ott van hely a számotokra! A „sok lakóhely van” azt jelenti, hogy ott mindenkinek a számára van hely. Hogy ott nem leszel egyedül! Milyen érdekes: nem egyéni személyes mennyországok vannak, hanem közösség itt a földön és közösség a mennyben! Aki nem annyira szereti az embereket, annak ez rossz hír: ott sokan lesznek, és lehet, hogy ott lesznek azok is, akiket nem kedvelsz annyira (bár akkor ez reménység szerint már nem fog számítani). Jézus az ember legmélyebb félelmére reagál, amikor azt mondja: „van hely; a mennyben, ahol én ott leszek, ti is ott lesztek, és biztonságban lesztek.” Lássuk meg ismét: azoknak a tanítványoknak mondja ezt, akiknek hamarosan sokat kell majd szenvedni, menekülni a hitük miatt, akiknek a legalapvetőbb dolgokat fogják kirántani a lába alól. Az üldözések során az identitásukat veszik el azzal, hogy nem tekintenek a jogaikra, a római állampolgárságukra, nem hagyják őket a szülőföldjükön megmaradni, hanem mindent fel kell adniuk. Erre válaszul mondja Jézus a vigasztalást, hogy van egy lakóhely, amit senki nem vehet el tőled. Van örökséged a mennyben, ahol majd velem leszel a legteljesebb biztonságban. Ez erős vigasztalás, reményteltjes, igaz valóság – és ez mindazoké, akik bizalmukat valóban az Úr Jézus Krisztusba vetik. Jézus elmenetele ezt a helykészítést szolgálja, és az Atyánál mindenki otthonra talál.

„Igazat mondok” –erősíti meg Jézus a tanítványokat, és annyira kedves a szívemnek ez a rész! Azt mondja nekik: „ha nem így volna, megmondtam volna nektek!” Azaz: igazat mondok nektek azért, hogy ne kelljen hiábavaló módon álmodoznotok. A mennynek a reménysége nem csupán arról beszél, hogy minden vallás megpróbál valamiféle földön túli vigasztalást ígérni a benne hívőknek, hogy jobban kibírjuk a szenvedést. Nem erről van szó! Jézus igazságot beszél. Elmondja konkrétan, mi várható: „én most elmegyek, hogy helyet készítek, de majd visszajövök!” Ez a leggyönyörűbb, legőszintébb rész ebben a vigasztalásban. Világosan eléjük tárja, hogy egy ideig lesz távolság. Lesz egy olyan rész, amikor engem nem fogtok látni. Majd elküldöm a Szentlelket, és Ő veletek lesz, de lesz egy hiány. Nem rögtön most mentek a mennybe, hanem végig kell járni egy utat, tele szenvedéssel, egyedülléttel, hiánnyal.

III.3. „Én vagyok... csakis én.”

Vigasztalás, hogy van út... út, ami két távol lévő pontot összeköt. Van igazság, azaz Istennek Jézusban hozzáférhetővé vált valósága. Isten valósága. Jelenléte valóság! És ez közel jött, hozzánk is. Van élet: itt a földön és örök élet is! De hogyan adatik mindez?

„Csak énáltalam!” – mondja Jézus. A régebbi fordítás így mondja: „csakis énáltalam!” Azért van ez így, mert Isten így rendelte. Református keresztényként vallhatjuk: van isteni kiválasztás, és az isteni kiválasztásnak a lényege, hogy ő választotta ki, mi az az út, ami a mennybe vezet. Nem mi határozhatjuk meg. Isten így döntött. Nagyon érdekes ez a kép. Az evangélium bevezetőjében, beszéltünk erről, János apostol úgy fogalmazza meg az üzenet lényegét, hogy az érthető, megragadható legyen a korabeli görög, hellenista gondolkodásmódban élő emberek számára. Az ő nyelvükön beszél. Ezek az emberek ugyanis, a vallási misztikusok a világosság és a sötétség harcában képzeltek el a világot, és azt mondták: a lélek hosszú úton keresztül jut el ebből a földi életből a mennybe. Ezen az úton nagyon fontos, hogy minél több igazságot megértsen, megtanuljon, befogadjon, és mintegy ezek teszik majd őt képessé arra, hogy belépjen az örök életbe, ami a nagy világlélekkel való egyesülést jelenti. Amikor tehát itt Jézus azt mondja, hogy „én vagyok az út, és én vagyok az igazság, és én vagyok az élet”, akkor nem csak a tanítványaihoz szól, hanem azokhoz is, akik majd hallani fogják az Evangéliumot, milliókhoz: nem másban, bennem találd meg az örök életet, én vagyok az út! Nem más igazságok megtanulása, emberi igazságok megértése fogja az életet szolgálni neked, hanem ha bennem hiszel. És végül az örök életben velem fogsz találkozni.

Nem a körülmények megváltozásával vigasztal... hanem hogy jelen van, jelen lesz, vele lehetünk.

Vigyük elé személyes életünk nyugtalanító kérdéseit. Vigyük elé mindazt, ami a gyülekezetünkben, közösségünkben nyugtalanít. Vigyük elé, ami az országunkra nézve nyugtalanító. Vigyük elé, ami a nagyvilágban igazán nyugtalanít. Ő hozza el számunkra az Ő minden értelmet felülhaladó békességét!

Ámen!

Thoma László